

Jachtopziener in industriegebied

Je zult hier wonen, schiet er door me heen, als we aanbellen bij het echtpaar Pols aan de Dintelweg 99. Een woning midden tussen de industrie in het Europoort-gebied. Maar als we een paar uur later weer buiten staan, heeft deze gedachte een heel andere betekenis gekregen.

Willem E. Pols is 81 jaar en nog steeds jachtopziener over een gebied van 2000 hectare. Hoewel het merendeel van dit oppervlak wordt ingenomen door de industrie is er voor een jachtopziener nog genoeg te doen.

Zijn gezicht begint te glunderen als je vraagt hoe het hier vroeger was. 'Ja, 'de Beer' kende ik van haver tot gort. Meer dan 30 jaar heb ik over wat toen de Beer heette, rondgelopen. Elke duintop, elke plant en elk dier kende ik. Tot ze in 1958 begonnen met de boel te vernielen.' Hij haalt een oude kaart tevoorschijn en wijst de vanouds bekende plekken aan. 'Kijk, het Groene Strand, en daar het oude vuurbaken en waar hier de eendenkooi ligt, staat nu zo'n beetje de eerste tank van de BP.'

'Maar ja,' zo vult zijn vrouw aan, 'de mensen hebben het er wel veel beter op gekregen. Vroeger kwamen ze hier ook. Eerst een eind fietsen met kinderen achterop. Nu gaan ze met de auto naar de Maasvlakte, en daar vinden ze het ook fijn.'

De heer Pols verricht zijn werk in de voormalige Scheurpolder niet helemaal meer alleen. Hij heeft een assistent waarmee hij zo nu en dan in de auto meerijs door het gebied. 'Tot voor twee jaar deed ik alles nog op de brommer, en vaak nu ook nog. Dat ben je zo gewend.

Jachtopziener in het industriegebied! Op de achtergrond de Ekom (Erts en kolen overslagbedrijf Maasvlakte)

Ik ben nog zo gezond dat ze zeggen dat ik makkelijk de honderd haal. Bovendien hou ik niet van stilzitten.

De Beer

We willen graag weten wat er van de weelderige flora en fauna van het eiland 'De Beer' is overgebleven. 'Genoeg, genoeg', mompelt hij. En met een wijs gebaar vervolgt hij, 'daar op de vlakte zijn veel zilvertmeeuwen, die hier ook broeden. Er zijn zelfs onlangs een drietal buizerds gezien. Ja, en verder scholeksters, wat wulpen, maar die broeden hier niet. Tureluurtjes zie je hier ook wel.' Hij verlaat de kamer en komt terug met een stapel foto's. Van vroeger. 'Hier leidt ik een excursie, en hier zie je een kiekendief die

een eend opvreet. En dit waren m'n honden, prachtbeesten. Ach, ik heb er zoveel jachten opzitten, met de heren van het jachtgezelschap. De grote Van Beuningen heeft hier gejaagd, Prins Hendrik en ook Prins Bernard. Honden gebruikten ze zelden, en als ze mee in 't veld gingen dan was het uitsluitend om te apporteren.'

Hoe kan nou een zo groot dierenvriend ook van de jacht houden? 'Ik schiet op dieren, omdat ik van dieren houd,' antwoordt hij lachend. 'De meeste mensen begrijpen dat niet, maar toch is het waar. Ten eerste moet de wildstand in bedwang gehouden worden, wild kan schadelijk zijn. Voor de landbouw, maar ook zoals hier voor de ondergraving van de dijken. Kijk, en dan heb je er niks aan om te zeggen, wat zielig.

Stropen

Waar ik wel een hekel aan heb, is aan stropen.' Hij haalt een grote bronskleurige penning tevoorschijn, waar Rijkspolitie op staat. 'Dat helpt wel,' zo verzekert hij. 'Maar toch heeft het weleens gespannen. Eén keer heb ik me echt bedreigd gevoeld. Maar ja, die heeft het geweten, want hij hoorde maar liefst een half jaar tegen zich eisen! Ik zeg altijd maar: ze kunnen me wel blij, maar niet bang maken.'

Het verhaal van de inbreker illustreert dat. 'Jaren geleden stond er ineens een inbreker bij ons in de slaapkamer. Ik heb niet lang nagedacht, pakte m'n gummiknuppel en met één klap lag ie.

Leuke dingen maakte je ook mee. Als iemand een overtreding begaat dan vraag je naar de naam. 'Lazerom,' zei de man in kwestie, en ik antwoordde: Ach vent, lazer jij om, ik vraag je naam. Nu is er zelfs een voetballer die zo heet. . . .

Tegenwoordig wordt er niet zoveel meer gestroopt. Vroeger kwamen ze vanuit Den Haag en Rotterdam hier naar toe om een konijntje of haasje te strikken. Ach ja, bout gaat er altijd in en er was niet zoveel geld onder de mensen als nu.'

Reeën

We keren even terug naar het dagelijks werk. In de winter is dat veel voeren. Zakken met graan en ander voer staan opgeslagen in de schuur. Bijna elke dag worden op vaste plaatsen de vogels bijgevoerd. 'Misschien geloof je het niet, maar sinds kort komen er in dit gebied ook reeën voor. Die komen vanaf Oostvoorne, over de dam. Daar zitten er

'n Meeuwenkolonie op de Maasvlakte.

wel zo'n veertig. Laatst werd ik gebeld door iemand van de Waterstaat met een melding van twee reeën bij Chevron. Ik er op af. Ze vertelde dat één zichzelf had doodgelopen tegen een hek en dat ze die begraven hadden. Ik heb nog wel gegraven om te kijken, maar nooit niks gevonden . . !'

Konijnen

De konijnenjacht is momenteel een belangrijk onderdeel van het werk. De heer Pols wordt hierbij zelfs nog door twee mensen geassisteerd.

'Er zijn er zoveel dat ik het alleen niet af zou kunnen. Ze vernielen een hoop. Een koppel heeft zich in één jaar tijd uitgebreid tot 50 exemplaren. Bij de konijnenjacht maak ik gebruik van m'n eigen gekweekte fretjes. En d'r zijn beestjes bij die mirakels goed zijn. Je laat ze los bij de holen en ze jagen razendsnel het konijn d'r uit. Het leuke is dat ze altijd bij je terugkomen.

Laatst was ik er één kwijt. Maar weken later zag ik bij de kippenren een spoor, en jawel hoor, na enig zoeken vond ik hem. Hij kwam vanzelf weer naar me toe. Die beesten wennen aan je. Als je veel tegen ze praat, kun je ze heel goed africhten.'

We keren nog even terug bij de foto's van het oude duingebied. Een daarvan toont een zacht heuvelig zand-landschap met wat helmgras. 'Dat is beginnend duin, datzelfde zie je nu ook aan de westkant van de Maasvlakte. Als ze dat zo laten wordt dat echt duingebied.'

De heer Pols kan nog veel meer vertellen. Als men, zoals hij, meer dan 50 jaar in hetzelfde gebied heeft gewoond en gewerkt dan raak je niet zo gauw uitgepraat. Maar de jachtopziener van West-Rozenburg heeft nog meer te doen. Het voer voor vandaag moet nog uitgezocht worden, en door zijn pas omgespitte tuin verdwijnt hij in de schuur.

Dagelijks strooit de heer Pols voedsel voor de vogels.

